

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt ustawy zawiera propozycję zmian do ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473), dalej jako „ustawa” lub „ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Ostatnia kompleksowa nowelizacja tej ustawy została dokonana *ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. z 2011 r. Nr 205, poz. 1210).

Konieczność nowelizacji przepisów ustawy wynika z regulacji *Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności* (Dz. Urz. L 263 z 07.10.2009, str. 11-31), dalej jako „dyrektywa 2009/103/WE”, w zakresie dostosowania, zgodnie ze stopą inflacji cen konsumpcyjnych, minimalnych sum gwarancyjnych w obowiązkowym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz obowiązkowym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego (z uwagi na objęcie tym ubezpieczeniem szkód wyrządzonych ruchem pojazdów wolnobieżnych będących w posiadaniu rolników posiadających gospodarstwo rolne i użytkowanych w związku z posiadaniem tego gospodarstwa). Na podstawie art. 9 ust. 2 ww. dyrektywy, co pięć lat od dnia 11 czerwca 2005 r. lub na koniec okresu przejściowego, trwającego najpóźniej do dnia 11 czerwca 2012 r., kwoty sum gwarancyjnych, o których mowa w art. 9 ust. 1, podlegają przeglądowi z uwzględnieniem wskaźnika cen konsumpcyjnych (obecnie zharmonizowanego wskaźnika cen konsumpcyjnych – HICP). Kwoty te są dostosowywane automatycznie i podnoszone o wielkość stanowiącą procentową zmianę wskazaną przez HICP za odpowiedni okres i zaokrąglane do wielokrotności 10 000 EUR. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o dostosowanych kwotach oraz zapewnia ich publikację w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Rzeczpospolita Polska skorzystała z okresu przejściowego na dostosowanie wysokości minimalnych sum gwarancyjnych do dnia 11 czerwca 2012 r. Minimalne sumy gwarancyjne są podnoszone o wielkość stanowiącą zmianę procentową wskazaną przez HICP za okres pięciu lat od końca okresu przejściowego (za okres od czerwca 2012 do czerwca 2017 wskaźnik wzrósł o 4,14%) i zaokrąglane do wielokrotności 10 000 euro.

W wyniku przeglądu kwoty określone w euro są następujące:

- a) w przypadku szkody na osobie – minimalną sumę gwarancyjną podwyższono do 1 050 000 EUR na jednego poszkodowanego lub 5 210 000 EUR na jedno zdarzenie szkodowe, niezależnie od liczby poszkodowanych;
- b) w przypadku szkody materialnej – minimalną kwotę podwyższono do 1 050 000 EUR na jedno zdarzenie szkodowe, niezależnie od liczby poszkodowanych.

W prawie krajowym minimalne sumy gwarancyjne są określone w ustawie, w związku z czym podwyższenie minimalnych sum gwarancyjnych wymaga dokonania zmian ustawowych, tj. w

zakresie art. 36 ust. 1 oraz art. 52 ustawy. Zmiany w tym zakresie powinny zostać zaimplementowane do dnia 31 grudnia 2018 r.

Ponadto, w wyniku przeglądu ustawy dokonanego w toku prac Podzespołu ds. przeglądu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w ramach Zespołu Roboczego Rady Rozwoju Rynku Finansowego ds. przeglądu przepisów ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz niektórych aspektów działalności kancelarii odszkodowawczych, zaistniała potrzeba podjęcia prac prowadzących do zmiany lub doprecyzowania regulacji z uwagi na doświadczenia zebrane w okresie obowiązywania ustawy oraz praktykę i postulaty podmiotów objętych zakresem jej działania. W pracach ww. Podzespołu ds. przeglądu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wzięli udział przedstawiciele: Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Biura Rzecznika Finansowego, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, Polskiej Izby Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych, Polskiej Izby Doradców i Pośredników Odszkodowawczych oraz Stowarzyszenia „Pomoc Poszkodowanym - Ogólnopolska Izba Pośredników i Przedstawicieli Firm Odszkodowawczych”.

Przedstawiony projekt odzwierciedla najszerszy konsensus wobec zaproponowanych rozwiązań uzyskany w toku prac ww. Podzespołu, uwzględniając co do zasady te propozycje, które nie wzbudziły sprzeciwu czy istotnych wątpliwości uczestników tych prac.

Odnosząc się do poszczególnych proponowanych zmian, należy wskazać na poniższe:

1) Zmiana zawarta w „słowniczku” ustawy (art. 2) ma charakter porządkujący i doprecyzowujący. Proponuje się nowe brzmienie definicji określenia „wprowadzenie pojazdu do ruchu”, które pozwoli na wyeliminowanie wątpliwości związanych z momentem powstania obowiązku posiadania ochrony z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, w szczególności pojazdów wolnobieżnych, które wyjeżdżają z budynków oraz hal na place i drogi wewnętrzne.

2) Propozycje zmian w zakresie art. 14 odnoszą się do poniższych kwestii.

Po pierwsze proponuje się dopuszczenie wypłaty odszkodowania po upływie 90 dni od dnia zgłoszenia szkody jeżeli ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokość odszkodowania zależy od toczącego się postępowania o wykroczenie. Propozycja wynika stąd, że w toku takiego postępowania są gromadzone dowody lub mogą zostać ujawnione dowody co do przyczyn i przebiegu zdarzenia, w tym zachowań uczestników zdarzenia, które mogą być kluczowe dla ustalenia, czy ubezpieczony posiadacz pojazdu lub kierujący pojazdem ponosi odpowiedzialność cywilną, a jeżeli tak, czy i w jakim stopniu uszkodzony przyczynił się do powstania i zwiększenia szkody. W przypadku postępowania o wykroczenie, podobnie jak w postępowaniu karnym, mogą zostać zebrane lub ujawnione potrzebne dowody i w tym zakresie istota tych postępowań jest taka sama. Brak jest racjonalnego uzasadnienia, aby tylko toczące się postępowanie karne, a nie postępowanie o wykroczenie dawało możliwość wypłaty odszkodowania w terminie powyżej 90 dni. W aktualnym stanie prawnym zakład ubezpieczeń dla zachowania ustawowych terminów likwidacji szkód musi odmówić wypłaty odszkodowania i zamknąć szkodę, co jest nieracjonalne i może powodować nieuzasadnione kierowanie przez poszkodowanych spraw na drogę postępowania przed sądem cywilnym.

Po drugie, dopuszczono możliwość zawiadamiania przez zakład ubezpieczeń drogą elektroniczną uprawnionego, o ile wyrazi na to zgodę. W dobie powszechności korespondowania w formie elektronicznej możliwość wysłania odmowy w całości lub części (z uzasadnieniem) tylko na piśmie jest archaizmem. Z doświadczeń zakładów ubezpieczeń wynika, że poszkodowani lub inni klienci w toku likwidacji szkody często oczekują na pisma ubezpieczycieli drogą elektroniczną, co jest dla nich wygodniejsze, ponieważ mogą szybciej otrzymać wiadomość i podjąć ewentualną reakcję (np. złożyć reklamację). Jeżeli dany klient wyraziłby zgodę na otrzymywanie wszelkich pism związanych z likwidacją szkody w formie elektronicznej, to w takim przypadku, wysyłanie dodatkowo pocztą tradycyjną pisma jest formalizmem, który ponadto wiąże się z kosztami. Ponadto, z uwagi na niejednorodną praktykę zakładów ubezpieczeń w zakresie pouczania o możliwości złożenia reklamacji oraz o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej konieczne jest ustawowe uszczegółowienie tego obowiązku w celu określenia jednolitego standardu, który powinien być stosowany przez wszystkie zakłady ubezpieczeń. Propozycja ta ma na uwadze przede wszystkim uniknięcie wprowadzania w błąd klientów oraz zapewnienie należytej ochrony podmiotom występującym z roszczeniem do ubezpieczycieli.

Kolejna propozycja zmiany w zakresie art. 14 ust. 4a ma na celu doprecyzowanie zapisu i ujednolicenie terminologii w zakresie ustawy (analogicznie do brzmienia art. 110 ust. 1), które pozwoli na ograniczenie sporów i uniknięcie ewentualnych procesów sądowych, w przypadku odmowy zwrotu Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów przez Fundusz. Dodanie ust. 4b ma na celu wyeliminowanie wątpliwości w odniesieniu do strony zobowiązanej do zapłaty odszkodowania lub świadczeń w przypadku sporu między Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym a zakładem ubezpieczeń udzielającym ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej, dotyczącego ustalenia, który z nich musi wypłacić odszkodowanie osobie poszkodowanej. Proponowany przepis ma celu wskazanie wyznaczenia jednej z tych stron jako odpowiedzialnej w pierwszej kolejności za niezwłoczne wypłacenie odszkodowania osobie poszkodowanej. Jeżeli zostanie ostatecznie ustalone, że druga strona powinna zapłacić całość lub część odszkodowania, strona ta odpowiednio zwróci należność stronie, która dokonała wypłaty, zgodnie z art. 11 dyrektywa 2009/103/WE. Obecnie w przepisach ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych brak jest takich uregulowań, co powoduje problemy w praktyce.

Ponadto, proponuje się, aby obowiązki wynikające z art. 14 ust. 5 ustawy stosować odpowiednio do reprezentanta do spraw roszczeń (tj. obowiązek udostępniania informacji i dokumentów gromadzonych w celu ustalenia odpowiedzialności lub wysokości świadczenia, obowiązek zapewnienia możliwości pisemnego potwierdzenia udostępnionych informacji, a także sporządzania kserokopii dokumentów i potwierdzenia ich zgodności z oryginałem). Z informacji otrzymanych od Rzecznika Finansowego wynika, że wpływają zgłoszenia od poszkodowanych, którzy mają problem z uzyskaniem istotnych dla nich informacji i dokumentów od reprezentantów do spraw roszczeń.

3) Zmiany w art. 16 ust. 2 ustawy

Zmiana ma na celu rozciągnięcia obowiązków określonych w ust. 2 na wszystkie obowiązkowe ubezpieczenia, np. obejmujące podmioty lecznicze. Zmiana postulowana przez Rzecznika Finansowego, w ocenie którego obowiązki udzielenia informacji o zawartej umowie ubezpieczenia i współpracy z zakładem ubezpieczeń powinny dotyczyć również pozostałych

ubezpieczeń obowiązkowych, a nie tylko do ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1-3 ustawy, jak to ma miejsce obecnie.

4) Zmiany w zakresie art. 18 ust. 3, art. 28 ust. 1, 1c pkt 3 i 4, ust. 2 *in principio*, art. 29 ust. 1 pkt 9, art. 46 ust. 1, 1c pkt 3 i 4, ust. 2 *in principio*, art. 47 ust. 5, art. 62 ust. 1 i 1c pkt 3 i 4, 62 ust. 2 *in principio* ustawy

W ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych termin „wypowiedzenie” występuje obecnie w dwóch różnych znaczeniach: (1) jako instrument służący przedterminowemu rozwiązaniu umowy oraz (2) jako instrument służący zapobieżeniu zawarciu umowy na okres kolejnych 12 miesięcy lub jako przedmiot powiadomienia składanego przez posiadacza pojazdu/rolnika/posiadacza gospodarstwa rolnego, służącego zapobieżeniu zawarciu umowy ubezpieczenia obowiązkowego na okres kolejnych 12 miesięcy. Proponowane zmiany mają na celu eliminację zaobserwowanej wieloznaczności terminu „wypowiedzenie” poprzez:

- zastąpienie innym określeniem terminu „powiadomienie o wypowiedzeniu”,
- konsekwentną modyfikację odesłań do art. 28 ust. 1, art. 46 ust. 1 i 62 ust. 1 ustawy (obecnie przepisy odsyłające mówią o „powiadomieniu, o którym mowa w...” lub „wypowiedzeniu, o którym mowa w ...”),
- zmiany art. 18 ust. 3 ustawy w celu utrzymania osób składających oświadczenia, o których mowa w art. 28 ust. 1, art. 46 ust. 1 i 62 ust. 1 ustawy w kręgu uprawnionych do powołania się na fikcję doręczenia uregulowaną w tym przepisie. Proponowana modyfikacja art. 18 ust. 3 jest konsekwencją propozycji rozróżnienia terminologicznego między wypowiedzeniem umowy ubezpieczenia skutkującym wygaśnięciem ochrony przed umówionym terminem, a „wypowiedzeniem” powodującym wyłączenie automatycznego zawarcia umowy na kolejny okres. Ponieważ art. 18 ust. 3 w dotychczasowym kształcie operował jedynie pojęciem „oświadczenie o wypowiedzeniu”, zaś część dotychczasowych wypowiedzeń miałyby się stać „oświadczeniami o braku woli zawarcia umowy na kolejne 12 miesięcy”, konieczne było uzupełnienie art. 18 ust. 3 ustawy, tak aby ubezpieczający mogli w dalszym ciągu korzystać z domniemania z art. 18 ust. 3 ustawy również, gdy chcą jedynie zapobiec zawarciu umowy na kolejny okres.

Art. 28 ust. 1 ustawy jako dzień zawarcia kolejnej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wskazuje ostatni dzień ochrony z dotychczasowej umowy. Wynika to z okoliczności, że o zawarciu nowej umowy decyzje okoliczność niezłożenia wypowiedzenia w trybie tego przepisu, zaś wypowiedzenie to może być złożone nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który uprzednia umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta. Z upływem ostatniego dnia, w którym możliwe było wypowiedzenie umowy, następuje skutek prawny w postaci zawarcia kolejnej umowy. Z kolei art. 39 ust. 1a ustawy wskazuje, że w razie zawarcia umowy, o której mowa w art. 28 ust. 1, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń powstaje z chwilą jej zawarcia. W powiązaniu z przedstawioną powyżej interpretacją art. 28 ust. 1 prowadzi to do wniosku, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu nowej umowy, zawartej w trybie art. 28 ust. 1 ustawy, powstaje w dniu, w którym trwa jeszcze ochrona ubezpieczeniowa udzielana na podstawie dotychczasowej umowy. Utrzymywanie takiego stanu nie znajduje uzasadnienia. Z informacji organu nadzoru wynika, że część zakładów ubezpieczeń stosuje praktykę racjonalną, jednakże odbiegającą od brzmienia przepisów, a tym samym narażają się na zarzut

wykonywania działalności z naruszeniem prawa, pomimo że działają z rozsądnych powodów. Proponowane rozwiązanie braku korelacji między przywołanymi przepisami ustawy polega na wydłużeniu terminu do złożenia „powiadomienia o wypowiedzeniu” dotychczasowej umowy w trybie art. 28 ust. 1 ustawy do ostatniego dnia ochrony z tej umowy. Dzięki temu domniemanie zawarcia umowy na okres kolejnych 12 miesięcy będzie realizować się z upływem ostatniego dnia ochrony z dotychczasowej umowy, a więc w takiej samej dacie, jaka wynika z art. 39 ust. 1a ustawy.

Mechanizm zawierania umowy na kolejny okres, analogiczny do przewidzianego w art. 28 ust. 1 ustawy, funkcjonuje również w przypadku ubezpieczenia OC rolników z tytułu posiadania gospodarstwa rolnego (art. 46 ust. 1 ustawy) oraz ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego (art. 62 ust. 1 ustawy). Zmianie terminu do złożenia „powiadomienia o wypowiedzeniu umowy” w art. 28 ust. 1 ustawy towarzyszy analogiczna zmiana art. 46 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy.

5) Zmiany w zakresie art. 19 ust. 1 ustawy

W obecnym stanie prawnym zakład ubezpieczeń powiadamia ubezpieczonego o zgłoszonym roszczeniu, ale już nie o uznaniu roszczeń czy zawarciu ugody przez zakład ubezpieczeń. Z punktu widzenia praw i interesów ubezpieczonego jest to informacja istotna. Proponowana regulacja zakłada, że zakład ubezpieczeń będzie informował ubezpieczonego nie tylko o zgłoszonym roszczeniu, ale także o możliwości żądania od zakładu ubezpieczeń informacji o wypłacie odszkodowania z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia obowiązkowego. Może się to okazać ważne w sytuacji umieszczenia danych w Ośrodku Informacji Ubezpieczonego Funduszu Gwarancyjnego (OI UFG), gdy ubezpieczony kwestionuje swoją odpowiedzialność czy też zakres szkody i wysokości odszkodowania, itp.

6) Zmiany w art. 28 ust. 1d pkt 1 ustawy

Zgodnie z art. 28 ust 1d pkt 1 w zw. z art. 28 ust 1b ustawy informacja o warunkach ubezpieczenia na kolejny okres powinna zostać wysłana w postaci elektronicznej, jeżeli przy zawarciu umowy ubezpieczenia ubezpieczający wyraził zgodę na składanie mu oświadczeń w takiej postaci. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie wyrażenia zgody na przekazywanie informacji w formie elektronicznej w dowolnym czasie trwania umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Jest to niewątpliwie propozycja na korzyść ubezpieczających, którzy będą mieć możliwość wyrażenia zgody na przekazywanie im informacji w formie elektronicznej podczas całego okresu ubezpieczenia. Zmiana pozwoli na bardziej elastyczne podejście do preferencji ubezpieczającego w zakresie komunikacji z ubezpieczycielem.

7) Zmiany w zakresie art. 31 ust. 1, 47 ust. 2 i art. 63 ust. 1 ustawy

Zaproponowane zmiany w zakresie ust. 1 art. 31 wynikają z wątpliwości dotyczących daty rozwiązania umowy w przypadku wypowiedzenia i polegają na doprecyzowaniu, że jeżeli z treści oświadczenia o wypowiedzeniu wynika, że wolą posiadacza pojazdu, na którego przeszło lub zostało przeniesione prawo własności pojazdu, jest, aby rozwiązanie umowy ubezpieczenia OC nastąpiło z innym dniem niż dzień nadania oświadczenia przesyłką listową w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego, umowa ubezpieczenia OC ulega rozwiązaniu z dniem wskazanym przez tego posiadacza pojazdu. Proponowana modyfikacja uwzględnia także zmiany terminologiczne zawarte w art. 18 ust. 3 ustawy. Analogiczna zmiana dotyczy art.

47 ust. 2 oraz art. 63 ust. 1 ustawy w zakresie ubezpieczenia OC rolników oraz ubezpieczenia budynków rolniczych.

8) Zmiana w art. 32 ust. 3 ustawy

Zgodnie z art. 32 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych skutki wyrządzenia szkody po dniu przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego nie obciążają posiadacza pojazdu, który dokonał przeniesienia tego prawa. Oznacza to, że skutki szkody wyrządzonej w dniu przeniesienia prawa własności pojazdu mechanicznego zawsze obciążają posiadacza pojazdu, który dokonał przeniesienia tego prawa, niezależnie od tego kto był posiadaczem pojazdu w chwili zdarzenia. W przypadku ewentualnej szkody powstałej w dniu zakupu pojazdu, jaką wyrządzi nowy nabywca np. podczas powrotu do domu po zakupie pojazdu, obciąża ona zbywcę pojazdu, nawet jeżeli szkoda nastąpiła już po przeniesieniu prawa własności na nowego nabywcę. Proponowana zmiana ma na celu jednoznaczne wskazanie, że skutki wyrządzenia szkody po przeniesieniu prawa własności pojazdu mechanicznego nie obciążają posiadacza pojazdu, który dokonał przeniesienia tego prawa.

9) zmiany w art. 33 oraz art. 44 ust. 1 ustawy

Ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych szczegółowo precyzuje enumeratywne przypadki, w których umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ulega rozwiązaniu z mocy samego prawa. Proponuje się, aby katalog ten uzupełnić o przypadki, w których doszło do wydania decyzji o umorzeniu postępowania w sprawie rejestracji pojazdu, który nie został wprowadzony do ruchu. Konsekwencją tej zmiany są także odpowiednie zmiany w zakresie art. 41 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Przepis art. 41 reguluje przypadki, w których przysługuje ubezpieczającemu posiadaczowi zwrot składki ubezpieczeniowej za okres niewykorzystanej ochrony ubezpieczeniowej, które powinny zasadniczo odpowiadać treści art. 33 pkt 2-11. Zasadą jest bowiem, że jeżeli umowa ubezpieczenia ulega rozwiązaniu przed upływem okresu, na jaki została zawarta, składka za okres niewykorzystanej ochrony podlega zwrotowi.

Zgodnie z art. 33 pkt 7 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ulega rozwiązaniu z chwilą zarejestrowania pojazdu mechanicznego za granicą. W art. 41 ust. 1 ustawy brak jest wskazania, iż zwrot składki przysługuje z chwilą zarejestrowania pojazdu za granicą. Proponuje się uzupełnienie art. 41 ust. 1 ustawy o tę przyczynę, co stanowi niewątpliwie działanie prokonsumenckie.

10) Zmiany w art. 68 i 69 ustawy

W art. 68 ustawy proponuje się zastąpienie pojęcia „wysokość szkody” pojęciem „wysokość odszkodowania” w celu zachowania spójności regulacji w obrębie ustawy (por. art. 36 w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych). Konsekwencją tej zmiany jest odpowiednio zmiana w art. 69 ustawy.

11) Zmiany w art. 87 ust. 1 i 1a ustawy

Dotychczasowa treść art. 87 nie określa formy zawiadomienia Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego. Jednakże z uwagi na postęp technologiczny oraz dostępne kanały komunikacji zarówno po stronie Funduszu, jak i zewnętrznych organów kontrolnych (portale internetowe, usługi webowe, itp.), zasadnym jest ustalenie preferencji dla postaci elektronicznej (zmiana w ust. 1). Ponadto, proponuje się uzupełnienie źródła informacji o umowach obowiązkowego

ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o dane ośrodek informacji Funduszu (OI UFG), którego baza również może być referencyjna.

12) Zmiany w art. 90 ustawy

Proponuje się uzupełnienie regulacji art. 90 ust. 1 i 2 ustawy poprzez doprecyzowanie, że po przeprowadzeniu kontroli lub otrzymaniu zawiadomienia, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny (lub wójt, burmistrz albo prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce położenia gospodarstwa) wzywa osoby obowiązane do zawarcia umowy ubezpieczenia do uiszczenia opłaty, do przedstawienia dokumentów potwierdzających spełnienie w roku kontroli obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej albo do przedstawienia dokumentów potwierdzających nieistnienie tego obowiązku w roku kontroli. Konsekwentnie proponuje się zmiany w ust. 4 tego przepisu. Jak wynika z doświadczeń Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, osoby obciążone opłatą, a niebędące już obowiązane do zawarcia umowy ubezpieczenia (np. niebędące już posiadaczami pojazdu czy gospodarstwa rolnego), nie przesyłają dowodów potwierdzających ich zbycie, a potem (często już na etapie egzekucyjnym) oświadczają, że nikt takiego dokumentu od nich nie zażądał, albo oświadczają, że świadomie takiego dokumentu nie nadesłali, bo w przepisach nie ma takiego wymogu. Jednocześnie proponuje się, aby po otrzymaniu zawiadomienia Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny mógł, korzystając z posiadanych uprawnień, weryfikować dane w różnych bazach (np. w CEPiK, OI UFG, zakładach ubezpieczeń), i samodzielnie ustalać spełnienie lub nieistnienie obowiązku ubezpieczenia. Pozwoli to na nieobciążanie danej osoby opłatą, pozostawiając zawiadomienie bez dalszego biegu.

Proponuje się także doprecyzowanie treści art. 90 ust. 1 i 2 przez wskazanie, że wezwanie Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego lub wójta (burmistrza, prezydenta miasta) właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa powinno zawierać pouczenie o możliwości wniesienia powództwa do sądu powszechnego, zgodnie z art. 10 ust. 2.

13) Zmiana w art. 94 ust. 1 ustawy

Projektowana regulacja rozszerza katalog przesłanek, w których Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny może umorzyć opłatę w całości lub w części albo udzielić ulgi w jej spłacie, o „stopień przyczynienia się zobowiązanego”, do niedopełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia. W praktyce zdarzają się bowiem sytuacje, w których z uwagi na wypadek, nagłą chorobę czy inną obiektywną okoliczność nie jest możliwe dopełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia.

14) Zmiany w art. 97 i art. 102a ustawy

Mając na uwadze potrzebę uregulowania współpracy zakładów ubezpieczeń w zakresie wykorzystywania danych zawartych w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ustawy (tzw. baza danych ubezpieczeniowych – BDU), zasadnym jest wprowadzenie jasnego i przejrzystego rozgraniczenia na członkostwo w Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, powstające z mocy prawa i będące obowiązkową formą członkostwa w UFG (zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych i rolników), a przystąpieniem do BDU na zasadzie dobrowolności. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zrównują w prawach członka Funduszu zakłady ubezpieczeń (dotychczasowych członków statutowych), związanych głównie z podstawową funkcją gwarancyjną Funduszu, z zakładami

ubezpieczeń związanymi z nową funkcją, dotyczącą dobrowolnego przystąpienia do przedsięwzięcia biznesowego, jaką jest informatyczna baza danych. Takie rozwiązanie niesie za sobą określone ryzyka, np. możliwość równoprawnego uczestniczenia przedstawicieli tych ostatnich zakładów (w tym ubezpieczycieli prowadzących działalność w zakresie ubezpieczeń działu I) w Zgromadzeniu Członków Funduszu, korzystanie z wszelkiego rodzaju przywilejów i uprawnień z tym związanych, a tym samym możliwością bezpośredniego i pośredniego wpływu na kluczowe obszary Funduszu (związane przede wszystkim z funkcjonowaniem Funduszu jako elementu systemu gwarancyjnego) oraz na gospodarkę finansową, związaną wyłącznie z ubezpieczeniami obowiązkowymi, a w znacznie mniejszym stopniu, z zakresem prowadzenia informatycznych baz danych dla środowiska ubezpieczeniowego, przy wykorzystaniu synergii dotychczas funkcjonujących baz (OI UFG). Dla zagwarantowania transparentności przepisów ustawy i statutu Funduszu niezbędne będzie dokonanie nowelizacji przepisów ustawowych. Członkostwo w Funduszu powinno być bezwzględnie związane wyłącznie z jego gwarancyjną funkcją jako podmiotu kompensującego szkody wynikające z braku ochrony ubezpieczeniowej w wymienionych ubezpieczeniach obowiązkowych oraz z aktywnym portfelem ubezpieczeń obowiązkowych. Natomiast współpraca zakładów ubezpieczeń z Funduszem w zakresie BDU powinna się odbywać wyłącznie na podstawie uczestnictwa w tej bazie, a nie członkostwa w Funduszu.

Z tego też względu proponuje się wykreślenie regulacji art. 97 ust. 1a ustawy. Kwestie uczestniczenia w BDU będą regulowane w ramach przepisu art. 102a ustawy, który doprecyzuje zasady uczestnictwa w informatycznej bazie danych, o której mowa w art. 102a ustawy. Proponuje się, aby przystąpienie zakładu ubezpieczeń (czy zagranicznego zakładu ubezpieczeń) wykonującego działalność w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale I lub II załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej do informatycznej bazy danych, było poprzedzone złożeniem deklaracji uczestnictwa w informatycznej bazie danych i zawarciem odpowiedniej umowy z Funduszem. Konsekwencją tej zmiany są propozycje korekty ust. 3 i 4 art. 102a ustawy.

15) Zmiany w zakresie art. 102 ust. 2, 3, 4, 7, 7a-7c ustawy

Do zadań Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego jako ośrodka informacji (OI UFG), należy prowadzenie rejestru umów ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 załącznika do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika, którego elementy wymienia szczegółowo przepis art. 102 ustawy. Proponuje się wprowadzenie do ww. regulacji pozwalającej Funduszowi na gromadzenie w rejestrze umów ubezpieczenia działu II grupy 3 i 10 danych niezbędnych do wykonywania jego ustawowych zadań.

Proponowana zmiana w zakresie ust. 2 pkt 3 (oraz analogiczne zmiany art. 102 ust. 2 pkt 9 lit. e, ust. 3 pkt 2, 3 i 6, ust. 4 pkt 1 lit. d-f) ustawy mają na celu poprawę jakości danych gromadzonych w rejestrze poprzez wskazanie, że w przypadku braku numeru PESEL wprowadzone zostają dane dotyczące nazwy i numeru dokumentu tożsamości w celu efektywnej identyfikacji ubezpieczonego (oraz odpowiednio posiadacza pojazdu mechanicznego, posiadacza pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu, kierującego pojazdem uczestniczącym w zdarzeniu i osoby poszkodowanej). Pozwoli to na jednoznaczną identyfikację osoby, gdy zakład ubezpieczeń nie jest w stanie ustalić poprawnego PESEL, a posiada numer dokumentu tożsamości. Posiadanie tej informacji zwiększy także efektywność

wykrywania przestępczości ubezpieczeniowej, dowiadywania i udostępniania danych. Gromadzenie danych w tym zakresie jest konieczne również do realizacji obowiązków Funduszu dotyczących przekazywania danych o zawartych umowach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych do centralnej ewidencji pojazdów (CEP). Zgodnie z art. 80b ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.), w CEP gromadzi się m.in. numer PESEL ubezpieczonego, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – serię, numer i nazwę dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz nazwę państwa, które wydało ten dokument. Dane te są przekazywane do ewidencji przez zakłady ubezpieczeń za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego Fundusz (art. 80ba ust. 4 ww. ustawy).

Jednocześnie proponuje się uszczegółowienie danych gromadzonych w rejestrze poprzez doprecyzowanie ust. 2 pkt 8 w zakresie daty rozwiązania umowy ubezpieczenia przed upływem terminu określonego w umowie, o informacje, w jakim trybie doszło do rozwiązania umowy ubezpieczenia (zwłaszcza może to być istotne wówczas, gdy umowa została zawarta na okres 12 miesięcy i należy zweryfikować, czy zaistniały przesłanki zawarcia umowy na kolejne 12 miesięcy). Mając na uwadze zadanie Funduszu, jakim jest kontrola spełnienia obowiązku ubezpieczenia przez posiadaczy pojazdów mechanicznych, gromadzenie tych danych pozwoli na efektywniejsze wykonywanie ustawowych uprawnień. Bez posiadania tych informacji Fundusz wysyła do osób, co do których nie zarejestrowano w OI UFG danych o nowej umowie ubezpieczenia, wezwania do zapłacenia opłaty za brak ubezpieczenia – w tym także do osób, które korzystają z ochrony ubezpieczeniowej z mocy prawa. Dodatkowo zbieranie takich informacji wpłynie na ograniczenie możliwości wyłudzenia ochrony ubezpieczeniowej bez opłacenia składki.

Ponadto, w odniesieniu do danych gromadzonych w OI UFG zawierających informacje dotyczące uczestników zdarzenia powodującego odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, proponuje się ich rozszerzenie o informację o pojeździe sprawcy, w związku z ruchem którego wystąpiła szkoda całkowita lub szkoda częściowa, w tym szkoda istotna w pojeździe poszkodowanego. Regulacje dotyczące szkód istotnych wejdą w życie od 4 czerwca 2018 roku. Celem proponowanej regulacji jest oznaczenie, że pojazd sprawcy zdarzenia uczestniczył w zdarzeniu, w którym w innym pojeździe (poszkodowanego) stwierdzono szkodę istotną (wystarczające będzie stwierdzenie szkody istotnej w pojeździe poszkodowanego). W przypadku stwierdzenia w pojeździe poszkodowanego szkody istotnej, w zakresie pojazdu sprawcy będzie przekazywana stosowna informacja, która następnie będzie gromadzona w OI UFG. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu pewnego rodzaju zrównoważenie konsekwencji związanej ze zdarzeniem drogowym pomiędzy sprawcą a poszkodowanym. Obecnie do OI UFG przekazywane będą wyłącznie informacje o stwierdzeniu szkody istotnej w pojeździe poszkodowanego, co tym samym sprawia, że będzie on niejako podwójnie poszkodowany: po pierwsze w związku z powstałą na skutek zdarzenia drogowego szkodą, a po drugie, w związku z przypisaną do niego informacją o szkodzie istotnej, która przy odsprzedaży pojazdu może obniżyć jego wartość lub uniemożliwić zbycie pojazdu. Jednocześnie, taka informacja będzie miała również istotne znaczenie w przypadku dalszej odsprzedaży pojazdu przez sprawcę zdarzenia. W sytuacji, w której sprawca nie zdecyduje się na naprawę pojazdu z AC, tylko z własnych środków, wówczas informacje o szkodzie istotnej w jego pojeździe nie zostaną przekazane do baz danych gromadzących te informacje. W konsekwencji, pojazd sprawcy zdarzenia, w którym mogło dojść nawet do szkody całkowitej, nie będzie miał historii

szkodowej. Zasadnym zatem jest doprecyzowanie, że w przypadku, w którym w toku likwidacji szkody zakład ubezpieczeń stwierdzi szkodę istotną w pojeździe poszkodowanego, wówczas w zakresie przekazywania danych o pojeździe sprawcy, na podstawie ww. przepisu dodatkowo przekaze informację, że pojazd sprawcy uczestniczył w zdarzeniu, w którym w innym pojeździe stwierdzono szkodę istotną.

Dodatkowo w zakresie zmian informacji gromadzonych w OI UFG proponuje się uzupełnienie regulacji art. 102 ust. 3 pkt 8 (oraz odpowiednio art. 102 ust. 4 pkt 3) ustawy przez doprecyzowanie rodzaju świadczenia, numeru rachunku bankowego, na który przekazano odszkodowanie lub świadczenie w razie zapłaty przelewem bankowym oraz podanie przyczyny odmowy wypłaty odszkodowania lub świadczenia. Rozszerzenie zakresu tych danych gromadzonych w OI UFG pozwoli zintensyfikować działania Funduszu w zakresie przeciwdziałania zjawiskom związanym z przestępczością ubezpieczeniową, tj. realizacji zadania ustawowego, o którym mowa w art. 102 ust. 7 ustawy. Gromadzenie wskazanych danych pozwoli na skuteczniejsze tworzenie sieci powiązań, a co za tym idzie większą wykrywalność anomalii występujących na rynku.

Kolejna zmiana art. 102 ust. 7 ma na celu umożliwienie wymiany międzysektorowej oraz zwiększenie zakresu przetwarzania danych w celu zwalczania zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową, co wpłynie na zwiększenie skuteczności przeciwdziałania przestępczości gospodarczej, która niejednokrotnie ma charakter międzysektorowy. Przewiduje się uprawnienie Funduszu do przetwarzania danych, o których mowa w art. 102 ust. 2-4, art. 102a, art. 103, danych pochodzących od podmiotów sektora bankowego, w tym informacji statystycznych, niebędących danymi osobowymi, w celu kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego oraz w celu identyfikacji i weryfikacji zjawisk związanych z przestępczością ubezpieczeniową albo dla innych celów, po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane dotyczą. Przetwarzania danych na wskazane cele nie może naruszać przepisów o tajemnicy ubezpieczeniowej, o której mowa w art. 35 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, oraz tajemnicy bankowej, o której mowa w art. 104 ustawy Prawo bankowe. Propozycja niniejszej zmiany przepisu pozwoli na wymianę informacji między sektorem bankowym a ubezpieczeniowym w kontekście przeciwdziałania przestępczości gospodarczej w sferze działalności finansowej. Z informacji Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego wynika, że Związek Banków Polskich podjął z Funduszem współpracę skierowaną na umożliwienie międzysektorowej wymiany informacji. Niezbędne jest jednak wprowadzenie odpowiednich zmian, które powinny przyczynić się do znacznego wzrostu skuteczności zwalczania przestępczości gospodarczej na polskim rynku finansowym. Bazując na dotychczasowych doświadczeniach Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie funkcjonowania zorganizowanych grup przestępczych na rynku ubezpieczeniowym stwierdzono, że istnieje wiele zależności pomiędzy działalnością takich grup jednocześnie na rynku bankowym, jak i ubezpieczeniowym. Współpraca rynku ubezpieczeniowego z bankowym może mieć w tym zakresie istotne znaczenie prewencyjne poprzez wcześniejsze wykrywanie zjawisk przestępczych występujących na jednym z tych rynków oraz wykrywanie przestępczości w obszarze rynku finansowego, która już miała miejsce. Zasady współpracy w tym obszarze pomiędzy Funduszem a podmiotem sektora bankowego (np. Związkiem Banków Polskich) zostałyby uregulowane w stosownej umowie określającej zasady współpracy, w tym wymiany informacji i podejmowania wspólnych działań w obszarze przeciwdziałania zjawiskom przestępczości w sektorze finansowym.

Dalsze propozycje nowych regulacji w zakresie art. 102 dotyczą dodania ust. 7a–7c w zakresie poszerzenia uprawnień Funduszu do przetwarzania:

- danych z rejestru pośredników ubezpieczeniowych prowadzonego przez organ nadzoru w celu realizacji zadań ustawowych – w bazie danych OI UFG, znajdują się informacje dotyczące umów ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych umów zawartych przez pośredników ubezpieczeniowych, z których część jest nieprawidłowa i wymaga korekty (według danych UFG blisko 81 tys. z ok. 183 tys. rekordów); dostęp Fundusz do rejestru pośredników ubezpieczeniowych prowadzony przez organ nadzoru może w sposób znaczący wpłynąć na poprawę jakości bieżących i historycznych danych zgromadzonych w OI UFG, co zwiększy skuteczność UFG w wykonywaniu zadań ustawowych;

- gromadzonych danych po modyfikacji, która nie pozwoli na ustalenie tożsamości osoby, której dane dotyczą, w celu opracowania i publikowania analiz statystycznych;

- danych pochodzących od zewnętrznych podmiotów lub instytucji, w zakresie niezbędnym do realizacji zadań ustawowych Funduszu; głównie chodzi tu o współpracę z podmiotami zewnętrznymi takimi jak np. Eurotax, w celu poprawy jakości danych w OI UFG oraz podejmowanie działań związanych z eliminacją zjawisk przestępczości ubezpieczeniowej z rynku.

16) Zmiany w art. 104

Nowa regulacja w art. 104 ust. 1 pkt 1b ma w ocenie projektodawcy przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa obrotu pojazdami używanymi, co miałoby również przełożenie na bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Z dniem 4 czerwca wejdą w życie przepisy w zakresie gromadzenia danych dotyczących szkód istotnych. Proponuje się, aby Fundusz udostępniał zgromadzone dane w zakresie szkód, o których mowa w art. 102 ust. 3 pkt 5 lit. b) i c) i pkt 5a oraz w art. 102 ust. 4 pkt 1 lit. b) tiret drugi i trzeci ustawy, a także informacje o wyniku dodatkowego badania technicznego, posiadaczowi pojazdu mechanicznego lub innemu podmiotowi, posiadającemu dane niezbędne do identyfikacji pojazdu mechanicznego.

Także nową regulacją w zakresie art. 104 ustawy jest dodanie ust. 1d, zgodnie z którym sposób i tryb udostępniania danych, o których mowa w art. 102 ust. 2-4 ustawy, ma określać umowa zawarta pomiędzy członkiem Funduszu (zakładem ubezpieczeń) a Funduszem. Wprowadzenie obowiązku zawarcia takiej umowy powinno pozwolić na szczegółowe uregulowanie kwestii zasad przekazywania danych do Funduszu, a przez to poprawić jakość tych danych oraz zwiększyć bezpieczeństwo tych danych gromadzonych w OI UFG.

17) Dodanie art. 110 ust. 5

Proponowana regulacja ma na celu umożliwienie Funduszowi powierzenie innym podmiotom wykonywania całości lub części czynności związanych z dochodzeniem zwrotu spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów od sprawcy szkody oraz osoby, która nie dopełniła obowiązku ubezpieczenia.

Z uwagi na brak jednostek terenowych możliwości działania Funduszu w tym zakresie są jednak ograniczone i w konsekwencji wiele postępowań jest umarzanych, np. z powodu braku możliwości ustalenia miejsca pobytu oraz majątku osób zobowiązanych, jak również w sytuacji, w której ustalone miejsce zamieszkania tych osób znajduje się poza granicami RP. Jednocześnie prawo Funduszu do dochodzenia zwrotu wypłaconego odszkodowania od

nieubezpieczonego sprawcy szkody lub posiadacza pojazdu albo gospodarstwa rolnego stanowi istotny czynnik stabilizacyjny w systemie ubezpieczeń obowiązkowych, polegający na zapewnieniu, że skutki finansowe wyrządzonej szkody nie obciążą ostatecznie klientów zakładów ubezpieczeń, którzy spełniają ustawowy obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia w sposób prawidłowy, ale osobę, która wyrządziła szkodę w okolicznościach niespełnienia swoich powinności ustawowych. Z punktu widzenia równowagi systemowej, Fundusz powinien mieć zapewnione odpowiednie warunki i możliwości, także formalne, aby jego działania w tym segmencie mogły być możliwie najefektywniejsze. Możliwość podejmowania działań, np. korzystanie z usług detektywistycznych, dostęp do wywiadu gospodarczego, zapewnienie bezpośredniego kontaktu z dłużnikiem czy nawet windykacja transgraniczna, może zredukować, a nawet wyeliminować wszystkie obiektywne ograniczenia Funduszu w tym aspekcie. Należy mieć na względzie także fakt, że w obsłudze Pionu Windykacji UFG pozostaje obecnie ponad 16 000 postępowań regresowych, na łączną kwotę należności przekraczającą 230.000.000 zł. W ocenie projektodawcy możliwość zapewnienia wsparcia procesu windykacyjnego przez wyspecjalizowane podmioty funkcjonujące na rynku jest w pełni uzasadnione.

18) Zmiana w art. 117 ust. 1, ust. 2 pkt 3a oraz ust. 7

Propozycja zmian w art. 117 ustawy jest uzasadniona koniecznością wprowadzenia do kategorii kosztów działalności Funduszu wydatków związanych z nowymi zadaniami UFG, jak na przykład prowadzenie informatycznej bazy danych w zakresie niezbędnym do identyfikacji, weryfikacji i przeciwdziałania naruszeniu interesów uczestników rynku ubezpieczeniowego (tzw. BDU). Pozostałe zmiany mają charakter doprecyzowujący w zakresie źródeł dochodów związanych z prowadzeniem tzw. BDU.

Projekt ustawy zawiera także przepis przejściowy na podstawie którego, do umów ubezpieczenia zawartych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, zastosowanie będą miały przepisy dotychczasowe. Jednocześnie wprowadza się regulację, która ma na celu zapewnienie, że podwyższone sumy gwarancyjne, o których mowa w art. 1 pkt 11 i 15 projektu ustawy, znajdą zastosowanie wraz z wejściem w życie regulacji odnoszących się do podwyższonych minimalnych sum gwarancyjnych.

Ponadto, w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń, które staną się członkami Funduszu na podstawie art. 97 ust. 1a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, proponuje się regulację mającą na celu zmianę z mocy prawa ich statusu na uczestników informatycznej bazy danych, o której mowa w art. 102a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jest to konsekwencją projektowanych przepisów wprowadzających rozgraniczenie pomiędzy członkostwem w Funduszu (bezwzględnie związanym z jego podstawowymi ustawowymi zadaniami Funduszu oraz z aktywnym portfelem ubezpieczeń obowiązkowych) a uczestnictwem w informatycznej bazie danych.

Termin wejścia w życie projektowanych przepisów wyznaczono na dzień 1 stycznia 2019 r., z zastrzeżeniem, iż niektóre z regulacji wejdą w życie z dniem 31 grudnia 2018 r. oraz po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia. Z uwagi na konieczność implementowania podwyższonych sum gwarancyjnych w obowiązkowych ubezpieczeniach: OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz OC rolników proponuje się określenie terminu wejścia w życie projektowanych regulacji z dniem 31 grudnia 2018 r. W zakresie zmian w Ośrodku Informacji UFG (art. 1 pkt 24 projektu) zaproponowano dłuższy okres *vacatio legis*, który zapewni

odpowiedni czas na przygotowanie się po stronie zakładów ubezpieczeń do wprowadzenia tych zmian (głównie w zakresie systemów IT).

Mając na uwadze art. 66 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r. poz. 646), projektodawca wskazuje, że projekt nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej.

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. z 2017 r. poz. 248), a także mając na uwadze § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom lub instytucjom Unii Europejskiej stosownie do § 39 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulaminu pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.